

[Hanne Reintoff.]

minerer de gifte pensionister ved kun at give dem halvanden pension. Det er et forhold, der ikke alene giver økonomiske belastninger, men også menneskeligt en lang række indviklede forhold, og jeg er egentlig forundret over, at socialdemokratiet ikke har det med i sit forslag om en bedre pensionslovgivning at sørge for fuld pension til hver enkelt pensionist. Jeg ved ikke, om der er en begrundelse for det og man ikke selv ønsker at gennemføre det, men jeg vil godt høre, hvorfor man ikke har taget det med; det er et ganske almindeligt krav blandt de fleste gifte pensionister i dag.

Vi kan selvfølgelig tilslutte os, at pensionerne skal ajourføres med hensyn til pengeens mængde. Vi kan også tilslutte os, at denne ajourføring skal gøres automatisk, selv om vi altså må konstatere, at LO-ledernes alt for store eftergivenhed også her kommer til at mærkes ganske føleligt for pensionisternes vedkommende.

Samtidig er jeg dog en smule betænkelig ved, om regulering, selv om det bliver en automatisk regulering efter arbejdsmarkedets lønforhold, er tilstrækkelig. De fleste pensioner udgør efterhånden et eksistensminimum, og det må nok medføre en løbende revision ikke ud fra lønforholdene på arbejdsmarkedet, men ud fra et eksistensgrundlagskriterium. Vi ved jo fra arbejdsmarkedet, at visse faggrupper undertiden mener at have råd til at sælge visse lønfordele for at opnå sociale goder, f. eks. kortere arbejdstid og længere ferie, men vi ved også, at de lavest lønnede og så pensionisterne, der er helt nede omkring eksistensminimum, i og for sig ikke har råd til at undvære en lønmæssig fremgang eller en pensionsfremgang for at opnå disse sociale goder, som vellønnede fag kan have råd til at tilkøbe sig.

Førtidspension bliver et stadig mere presserende emne; nedslidningen på vore arbejdspladser i dag er meget hård og foregår i et forrygende tempo. Vi ved alle, at mange bare midaldrende arbejdere ikke kan klare tempoet, de er uønskede af arbejdsgiverne, og ulykkeligvis bliver de også tit en klods om benet på de unge arbejdere, der simpelt hen er nødt til at gå ind i akkordjageriet for at klare de mest nødvendige udgifter, ikke mindst deres høje husleje. At de også selv

ved dette akkordjageri bliver udsat for en alt for hurtig nedslidning, er en tragisk følge af hele samfundets struktur.

Den svenske socialmediciner Gunnar Inge har med al tydelighed bevist, at dødelighed og sygelighed følger klassesdelingen i samfundet ganske slavisk, så sygdom og tidlig død rammer de ufaglærte hårdest, derefter de faglærte osv., med en faldende og mere behagelig kurve for samfundets bedre stillede.

Jeg tror, alle praktiserende læger kan tale om disse tidligt nedslidte arbejdere, som det er næsten umuligt at indpasse i vores nuværende sociale lovgivning, og de fleste politikere kender også til nødråb fra denne gruppe.

Jeg tror, vi må holde på, at vi først og fremmest skal have en generel nedsættelse af den almindelige pensionsalder til 62 eller 65 år og derefter en betydelig udvidet adgang til førtidspension. Socialdemokratiet nævner 55 års alderen. Jeg er noget bekymret ved at sætte en fast aldersgrænse, da det kan være meget svært at fastsætte den biologiske alder for, hvornår nedslidningen sætter ind, og jeg tror, man i hvert fald må forsøge lovgivningen med en meget udvidet fleksibilitet på dette område.

Førtidspensionering på grund af samfundets strukturvanskeligheder presser sig jo stadig på, og der har før været fremsat lovforslag om det. Jeg er nødt til at medgive, at det kan være nødvendigt, men jeg vil gerne igen understrege, at det er en uhenigtsmæssig og nedværdigende løsning for et samfund, at vi bliver nødt til at pensionere arbejdsduelige og arbejdsinteresserede personer, fordi vi ikke kan strukturere vort erhvervsliv hensigtsmæssigt. Jeg er ganske enig i, at hvis man i øvrigt er arbejdsdygtig og kan tjene en fuld løn, er det absolut ikke morsomt at skulle pensioneres, bare fordi vi ikke har formået at flytte vores industrier ud og lave en fornuftig struktur i vores landbrug og i det hele taget bygge samfundet hensigtsmæssigt op. Det kan som sagt være en nødvendighed, men man skal ikke tro, det er nogen løsning for de personer, der ønsker at fortsætte deres arbejdsliv, og jeg synes, det viser samfundets ynkelighed i en nøddeskal, når man ikke kan bruge den disponible og velegnede arbejdskraft længere.

Skattetrækket i pensionerne bør selvfølgelig